

Érdekes mondatot hallottam mostanában a médiában. Őszentsége a pápa kijelentette, hogy a papi társadalomban, az utóbbi időkben napfényre került sötétségek ellenére nem engedélyezik a papok házasodását, mert az a katolikus egyház hitének jelképe. Ez jó példa arra, hogy a hit lényegét ebből a szempontból is megvizsgáljuk.

Az ember legnagyobb kísértője a sátán, arról ismerni meg, hogy folyamatosan igyekszik kettősségbe taszítani az embert. Ez a kettősség többféle módon megvalósulhat, ezért a történelemben egyetlen próféta sem viselkedési módokra hívta fel a figyelmet, hanem olyan hitet igyekezett adni az emberiségnek, amelyek megvédik az ilyen kettősségektől. Pál apostol maga is azt mondja, hogy „Azoknak, akik nem házasok és özvegyek, azt mondom, hogy jó nekik, ha úgy maradnak, mint én is, de ha nem tartóztatják meg magukat, házasodjanak meg. Mert jobb megházasodni, mint égni” /1Kor. 8-9/.

Isten felszabadulásra hívta el az embert, így a fejlődésének bizonyos fokán az ember, hogy kövesse ezt az elhívást nem csak az anyagi világról mondd le, hanem a testiség minden formájáról. Azonban az az ember, aki nincs azon a tudati szinten, hogy képes legyen ellenállni a testiségnek, jobb, ha erkölcsös keretek között megéli azt. Erre utal az apostoli iránymutatás. Amikor az egyház az iránymutatással ellentétben elveti a második opciót, maga küldi rá az ördögöt azokra a papjaira, akik nem képesek ellentmondani a testiségnek. Ebből a szempontból helyesebb a reformátusok hozzáállása.

Ha egy pap nem képes szexuális vonzalmait levetni, sőt az az egyház törvényei miatt elfojtja azt (nem lemond róla), nem csoda, ha a vonzás okozta szenvedés miatt bűnt követ el. Az a pap pedig, aki bűnt követ el, nem hisz, hiszen a hitnek éppen a lényege a kétség hiánya. Így az, hogy a papok nem házasodhatnak, az nem a hit záloga, hanem a butaságé, mivel nem ad szabadságot a papoknak, hogy a lehető legkisebb bűnben (másoknak nem ártó módon) élhessék az életüket.

Az egyház az apostoli intések ellenére, amelyek az anyagi világ bármilyen teremtményéhez való ragaszkodás kötelékeinek eloldására hívják fel a figyelmet, nem csak a papjainak szexuális

életén keresztül kötődik e világhoz. Az egyház anyagiassága, a bálványok imádata, és templomaik, kincseik értékként való féltése sokkal nehezebb teher számára. Ha a sok aranyat, ezüstöt eladnák, és helyettük fát és követ használnának a szertartásaikhoz, a különbséget szétosztanák a világ éhezőinek, sokkal inkább lenne keresztény magatartás, mint a papi házasság tiltása. Ha egy pap valóban hisz, és megérti az elhívás lényegét, úgyis le fog mondani önként a nemi életről.

A fenti példának van egy igen jelentős tanulsága minden ember életére vonatkozóan. A felszabadulást nem lehet kötelezővé tenni egyetlen ember számára sem, hiszen a kötelező értelme szó ellentétes irányú a szabadság szónak. Mindenkinek saját magának kell eldönteni, hogy hova törekszik. Ha az ember eleget akar tenni az isteni elhívásnak, akkor egyetlen törvényt kell csupán követnie, az erkölcs törvényét, amelyben az aktuális hitrendszerének, a beszédének, illetve a tetteinek összhangja valósul meg.

Szeretném, ha megértenéd, hogy Isten az önvaló természetére, így a felszabadult boldogságra hívta el a népét. Ezt az utat tanítások jelzik. Aki megfogadja a tanítást, annak élete lesz, aki nem fogadja meg, annak halála. A hit igazi záloga, nem hamis törvényekben rejlik, hanem abban, hogy képes-e az ember elfogadni azoknak a tanítóknak, prófétáknak a tanításait, akik jártak már azon az úton, amiről tanítanak. Ha nem lennének ilyen próféták, és nem lenne, aki utat mutatna a sötétségben, az emberiség még most is állati sorban tengődne.

Egy szellemi tanító, akkor tanít helyesen, ha nem döntéseket hoz helyetted, hanem lelki kincseket adományoz ahhoz, hogy helyesen tudj dönteni. Ellenkező esetben megsérti a legfőbb erkölcsi törvényt, a szeretet törvényét.